

„Capătul pământului, adâncurile
mării, negura vremii,
le-ai ales pe toate trei.”

– E.M. Forster

GLOSAR DE
TERMENI DEOSEBIȚI

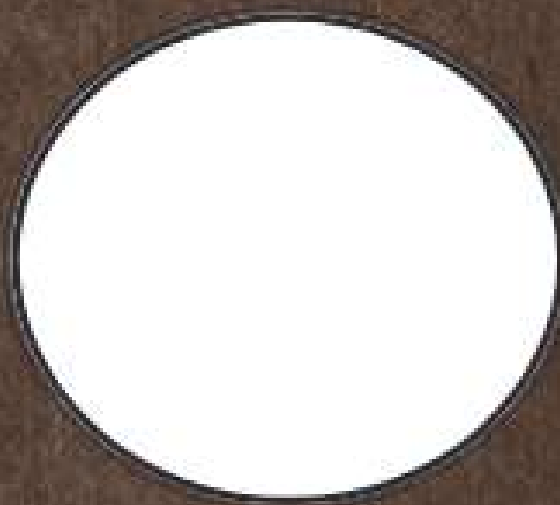
DEOSEBIȚII

O ramură secretă care se regăsește la ambele specii, atât la oameni cât și la animale, și care a fost binecuvântată – și blestemată – cu trăsături paranormale. Respectați în vremuri străvechi, temuți și persecutați în vremurile noastre, deosebiții sunt niște paria care trăiesc în umbră.

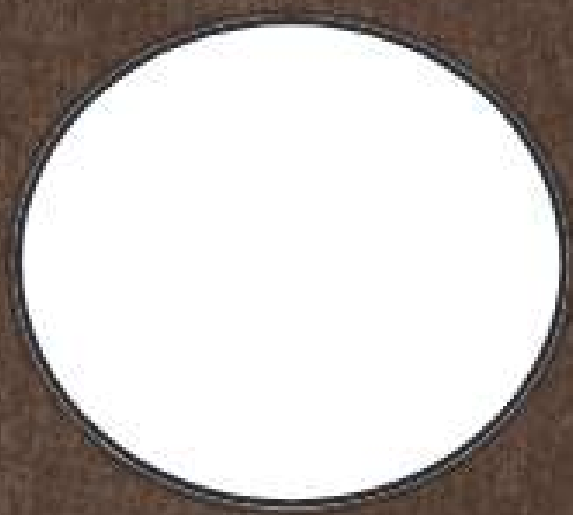
BUCLĂ

Un spațiu limitat în care aceeași zi se repetă la neîncet. Create și întreținute de către ymbryne cu scopul de a-i feri de pericole pe elevii deosebiți, buclele întârzie îmbătrânirea locuitorilor săi. Dar aceștia nu sunt nicidecum nemuritori: fiecare zi pe care „o sar” e o datorie pe care o vor plăti, îmbătrânind pe repede înainte, dacă zăbovesc prea mult în sfara buclei lor.

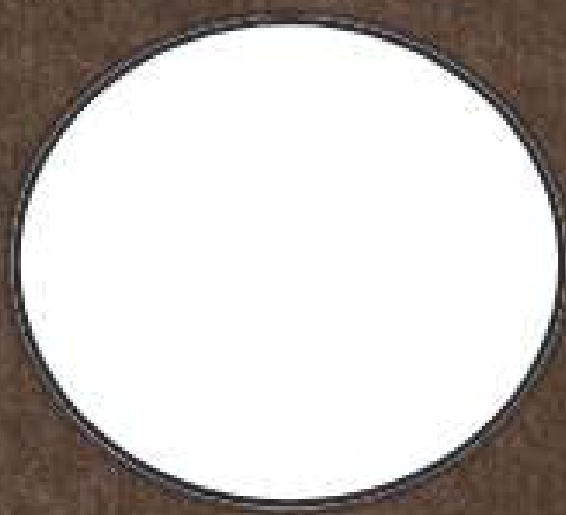
YMBRYNE

Matriarhele lumii deosebiților, capabile să-și schimbe înfățișarea. Se pot transforma în păsări, pot manipula timpul și au ca sarcină principală apărarea copiilor deosebiți. În limba veche a deosebiților, cuvântul ymbrynă (pronunțat imm-brinn) înseamnă „rotație” sau „circuit”.

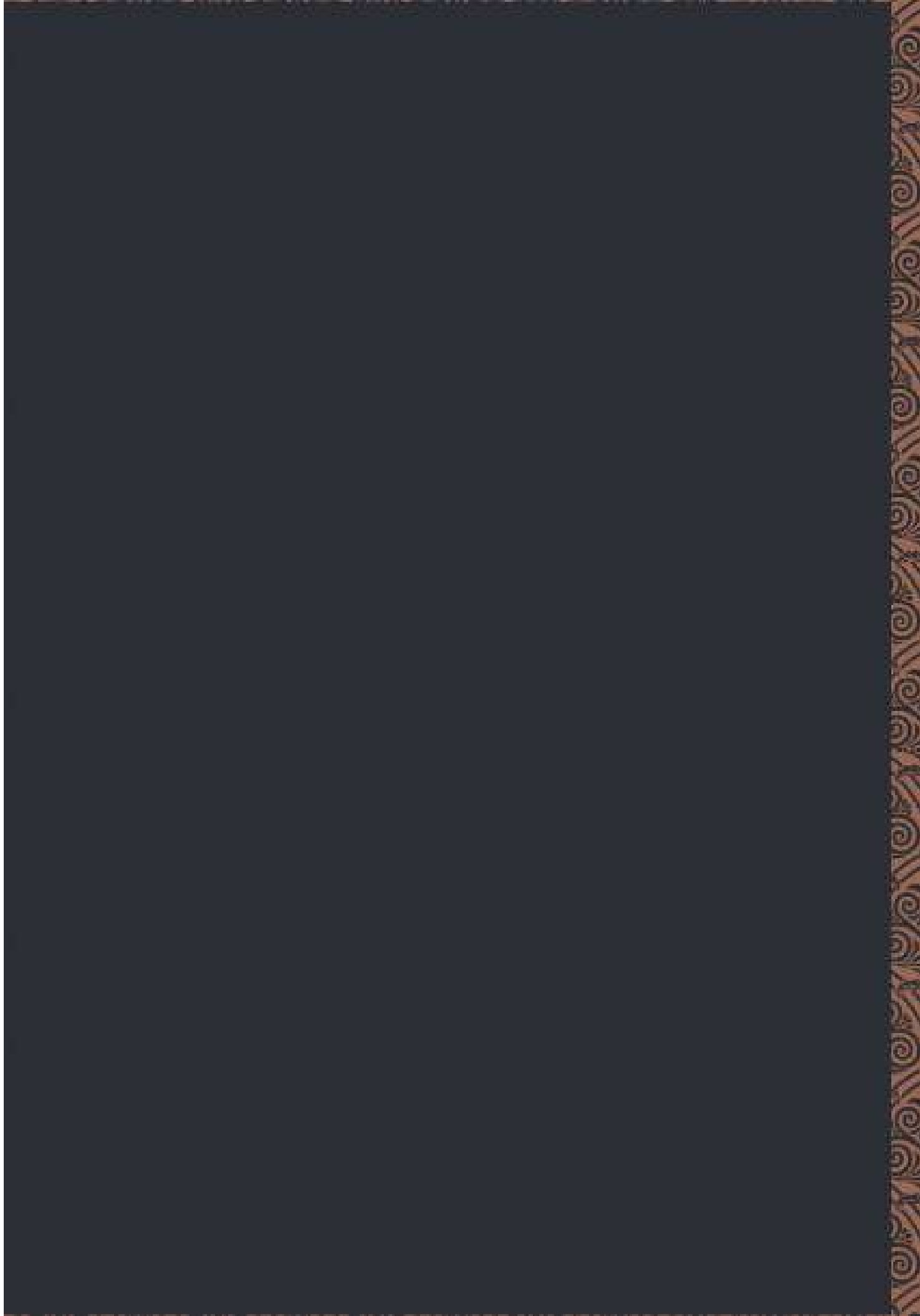
SUFLETE-PUSTII

Foști deosebiți hidoși care tânjesc după sufletele celor care le-au fost cândva „frați”. Arată ca niște cadavre scofălcite, dar au maxilare mușchiuloase în care se ascund limbi puternice sub formă de tentacule. Extrem de periculoși din cauză că sunt invizibili. Doar câțiva deosebiți îi pot vedea – Jacob Portman e singurul știut în viață. (Bunicul lui răposat fusese la fel.) Înainte ca o inovație recentă să le dezvolte puterile, sufletele-pustii nu puteau intra în buche, drept pentru care bucele au fost sălașul preferat al deosebiților.

STRIGOI

Un suflet-pustiu care a devorat suficiente suflete deosebite se transformă în strigoi. Strigoii pot fi văzuți de oricine și seamănă cu oamenii obișnuiți, singura excepție constituind-o ochii lor complet albi, fără pupilă. Inteligenți, manipulatori și perfecționați în arta camuflajului, strigoii au încercat ani la rând să se infiltreze în societatea oamenilor obișnuiți și a celor deosebiți. Au purtat o campanie îndelungată ucigând, terorizând și răpind mai mulți deosebiți cu ajutorul sufletelor-pustii, monstruoșii lor asasini. Scopul lor suprem e să se răzbune și să preia controlul asupra deosebiților.

CAPITOLUL UNU

Monstrul stătea la nici o limbă distanță, cu ochii ațintiți asupra gâtleurilor noastre și creierul veștejit plin de fantezii ucigașe. Aerul era îmbăcsit de pofta pe care o simțea pentru noi. Sufletele-pustii se nasc tânjind după sufletele deosebiților, iar noi eram înșirați în fața lui ca un bufet suedez: Addison, numai bun cât să-l înghiți odată, stătea pregătit la picioarele mele, ținea coada ridicată, semn că urmărea cu atenție tot ce se petrecea; Emma, ancorată lângă mine, era încă prea amețită de la impact ca să poată ațâța o flacără mai mare decât cea a unui chibrit; toți trei stăteam cu spatele sprijinit de cabina telefonică avariata. Dincolo de cercul nostru fioros, stația de metrou părea un club de noapte bombardat. Aburul țâșnea șuierând din conductele sparte, ca o cortină fantomatică. Monitoare făcute țândări atârnavă din tavan cu gâturile frânte. O mare de cioburi se întindea până la șine, strălucind isteric în luminile roșii care se aprindeau în caz de pericol, semănând cu un glob de discotecă supradimensionat. Eram prinși ca într-o cușcă, cu un perete într-o parte și o mare de cioburi care ne-ar fi ajuns până la glezne de cealaltă parte, la doi pași de o făptură căreia instinctul îi dicta un singur lucru: să ne facă bucăți. Și totuși, nu dădea semne că ar vrea să reducă distanța dintre noi. Părea că prinsese rădăcini, clătinându-se ca un bețiv sau un somnambul, cu țeasta

lui de mort moleșit și limbile lui ca un cuib de șerpi încolăciți pe care reușisem să-i hipnotizez.

Eu. Eu făcusem asta. Jacob Portman, un neica-nimeni din Florida. Această oroare plămădită din întuneric și coșmaruri culese de la copiii adormiți nu ne omora tocmai pentru că eu i-am ordonat să n-o facă. I-am spus în termeni cât se poate de univoci să-și desprindă tentaculele de pe gâtul meu. „Cară-te!“, i-am spus. „Stai“, i-am spus, într-o limbă ale cărei sunete nu credeam că pot fi pronunțate de gura umană – dar, în mod miraculos, monstrul s-a oprit, înfruntându-mă cu privirea, în timp ce corpul lui se supunea poruncii. Cumva reușisem să îmblânzesc coșmarul ăsta printr-un farmec. Dar monștrii care dorm se pot trezi și farmecele își pot pierde puterea, mai ales cele accidentale, și sub masca lui adormită, îl simțeam cum fierbe în clocot.

Addison îmi atinse gamba cu botul.

— O să vină mai mulți strigoi. Crezi că bestia asta ne va da voie să trecem?

— Mai spune-i ceva, mi-a zis Emma cu o voce somnoroasă și amețită. Spune-i să se care naibii.

Încercam să-mi găsesc cuvintele, dar deveniseră încețoșate.

— Nu știu cum s-o fac.

— Acum un minut știai, a spus Addison. Părea că ai un demon în tine.

Acum un minut, înainte să-mi dau seama că puteam s-o fac, cuvintele alea îmi stăteau pe vârful limbii, așteptând parcă să le rostesc. Acum că voiam să le folosesc din nou, aveam sentimentul că pescuiesc cu mâinile goale. De fiecare dată când era gata să prind unul, îmi scăpa din strânsoare.

— *Dispari!* am țipat.

Dar cuvintele mi-au venit în graiul uman. Sufletul-pustiu a rămas neclintit. Mi-am încordat spatele, m-am uitat drept în ochii lui negri ca cerneala și am încercat din nou.

— *Pleacă de aici! Lasă-ne în pace!*

Iarăși limbaj uman. Sufletul-pustiu și-a înclinat capul ca un câine curios, dar în rest, a rămas neclintit ca o statuie.

— A plecat? a întrebat Addison.

Ceilalți nu-și dădeau seama; doar eu îl puteam vedea.

— E tot aici, le-am spus. Nu înțeleg ce se întâmplă.

Mă simțeam ridicol și dezumflat. Oare talentul meu dispăruse deja?

— Nu-i nimic, m-a consolată Emma. Oricum nu te poți înțelege cu un suflet-pustiu.

A întins mâna și a încercat să aprindă o flacără, dar focul s-a stins cu un fâsâit. Efortul părea că o secătuieste. Am strâns-o mai tare de mijloc ca să nu se prăbușească.

— Păstrează-ți forțele, chibrițel, i-a spus Addison. Sunt sigur că o să avem nevoie de tine.

— Mă voi lupta cu el cu mâinile goale, dacă va fi nevoie, a spus Emma. Important e să-i găsim pe ceilalți înainte să fie prea târziu.

Ceilalți. Închideam ochii și-i vedeam, imaginea lor destrămându-se pe șine: costumul elegant ale lui Horace se șifonase; Hugh profitase de haosul din jurul lor ca să scoată pantofii de plumb ai lui Olive și s-o elibereze; dar fetița fu prinsă de călcâi și trasă în jos înainte să dispară. Toți plângeau în hohote de frică, aruncați în tren sub amenințarea armei, și dispăruseră. Dispăruți cu ymbryna pentru care ne-am riscat viețile ca s-o găsim, gonind prin mașele Londrei spre o soartă mai cumplită

decât moartea. „E prea târziu”, mi-am spus. A fost deja prea târziu din clipa în care soldații lui Caul au năvălit în ascunzișul înghețat al lui Miss Wren. A fost deja prea târziu încă din noaptea în care l-am confundat pe fratele ticălos al lui Miss Peregrine cu ymbryna noastră mult iubită. Dar mi-am jurat că o să-i găsim pe ymbryna noastră și pe prietenii noștri, indiferent de riscuri, chiar dacă ar fi însemnat să le recuperăm doar cadavrele – chiar dacă asta însemna să adăugăm și leșurile noastre la morman.

Așadar, undeva în întunericul cu o lumină intermitentă, exista o cale de evadare spre stradă. O ușă, o scară, un lift, undeva mai încolo, dincolo de cel mai îndepărtat perete. Dar cum să ajung acolo?

— *Pleacă dracului de-aici!* am strigat la sufletul-pustiu, încercându-mi norocul pentru ultima oară.

În limbajul uman, bineînțeles. Sufletul-pustiu a scos un grohăit, dar a rămas neclintit. N-avea nici un rost. Cuvintele se evaporaseră.

— Planul B, am spus. N-o să mă asculte, așa că îl ocolim. Sper doar să nu se miște de acolo.

— Să-l ocolim pe unde? a întrebat Emma.

Ca să-l ocolim cât mai pe departe trebuia să trecem peste grămezile de cioburi, dar cioburile ar fi rănit-o pe Emma care avea gleznele descoperite, iar lui Addison i-ar fi făcut lăbuțele ferfeniță. Am cântărit variantele: îl puteam lua în brațe pe Addison, dar asta ar fi însemnat s-o las în urmă pe Emma. Aș fi putut căuta un ciob ascuțit ca o sabie pe care să-l înfig monstrului în ochi – o tehnică pe care am aplicat-o cu succes în trecut –, dar dacă nu-l omoram din prima, își putea reveni de sub efectul hipnozei și ne omora el pe noi. Singura alternativă era să străbatem un culoar îngust, fără cioburi,

format între sufletul-pustiu și perete. Dar era foarte îngust – treizeci, poate patruzeci de centimetri. Și dacă înaintam cu spatele lipit de perete și tot era la limită. Mi-era frică dacă ne apropiam prea mult de el, sau, și mai rău, dacă-l atingeam din greșeală, să nu cumva să-l scoatem din transa fragilă. Dar cum n-aveam aripi și nu puteam zbura, asta era singura cale.

— Poți să mergi puțin? am întrebat-o pe Emma. Măcar șontâc-șontâc?

Emma își încordă genunchii și își slăbi strânsoarea din jurul mijlocului meu, încercând să se sprijine pe propriile-i picioare.

— Șchiopătez, dar pot să merg.

— Atunci uite cum facem: o să ne strecurăm pe lângă el cu spatele la perete până la gaura aia de-acolo. E cam îngust culoarul, dar dacă avem grijă...

Addison și-a dat seama de planul meu și s-a retras din nou în cabina telefonică.

— Chiar crezi că e bine să ne apropiem atât de mult de el?

— Probabil că nu e.

— Dacă se trezește în timp ce ne...?

— N-o să se trezească, le-am spus, încercând să mă prefac încrezător. Numai să nu faceți mișcări bruște – și orice ați face, să nu-l atingeți.

— Tu ești ochii noștri acum, a zis Addison. Pasărea să ne aibă în pază!

Am ales de pe jos un ciob ascuțit și lung și l-am strecurat în buzunar. Ne-am târșăit picioarele până la perete și, cu spatele lipit de plăcile reci, am început să înaintăm pas cu pas spre sufletul-pustiu. Privirea lui s-a mutat odată cu noi, fără să mă piardă din ochi. Câțiva pași mai târziu am fost învăluiți de o duhoare atât de

îngrozitoare, încât mi-au dat lacrimile. Addison a început să tușească, iar Emma și-a dus mâinile la nas.

— Încă puțin, am spus eu cu vocea strangulată, încercând să rămân calm.

Am scos bucata de sticlă din buzunar cu vârful ascuțit pregătit de atac, apoi am mai făcut un pas. Și încă unul. Eram atât de aproape, încât l-aș fi putut atinge dacă întindeam brațul. Îi auzeam inima bătând în coșul pieptului, bătăile întetindu-se cu fiecare pas pe care-l făceam. Ar fi vrut să se apropie de mine și se lupta cu fiecare neuron ca să scape din mâinile mele neîndemânatic.

— *Nu te mișca de acolo*, am spus silabisind cuvintele. *Ești al meu. Eu sunt stăpânul tău. Nu te mișca.*

Mi-am supt burta și mi-am lipit fiecare vertebră de perete, după care am înaintat ca un crab prin culoarul strâmt dintre perete și sufletul-pustiu.

Nu te mișca, nu te mișca.

Alunecat, târșăit, alunecat. Mi-am ținut respirația în timp ce sufletul-pustiu a început să respire mai repede lângă mine, o respirație umedă și găjăită, un fum dezgustător și negru ieșindu-i pe nări. Impulsul de-a ne devora trebuie să fi fost înfiorător. La fel și impulsul meu de-a o rupe la fugă, dar l-am ignorat; ar fi însemnat să mă comport ca prada, nu ca vânătorul.

Nu te mișca. NU te mișca.

Mai aveam doar câțiva pași, câțiva centimetri și ajungeam dincolo. Umărul lui era aproape lipit de pieptul meu.

Nu te...

Și în secunda următoare, s-a mișcat. Printr-un gest iute și abil, sufletul-pustiu s-a rotit cu totul spre mine.

Am înlemnit.

— Stați pe loc, le-am spus, de data asta cu voce tare, lui Addison și Emmei.

Addison și-a ascuns fața în lăbuțe și Emma a înmărmurit, strângându-mă cu brațul ca într-o menghină. M-am îmbărbătat pentru ceea ce urma – limbile, dinții, afărșitul.

Dă-te înapoi, dă-te înapoi, dă-te înapoi.

Secundele au trecut și noi eram încă în viață. Incredible. Exceptând pieptul care se umfla și se dezumfla ritmic, făptura părea să se fi transformat din nou în stană de piatră.

M-am strecurat, milimetru cu milimetru pe lângă perete ca să testez terenul. Sufletul-pustiu mă urmărea înclinând ușor capul – atras de mine ca acul unui compas, corpul lui se sincroniza perfect cu al meu –, dar nu dădea semne că ar vrea să mă atace. Dacă vraja s-ar fi risipit, am fi fost morți de mult.

Sufletul-pustiu mă urmărea doar pe mine. Aștepta porunci pe care nu știam cum să le formulez.

— Alarmă falsă, am spus și Emma a oftat zgomotos.

Am ieșit din gaură, ne-am îndepărtat de lângă perete și am tuit-o cât am putut de repede ținând cont de șchiopătatul Emmei. Când am ajuns suficient de departe, am întors capul. Sufletul-pustiu se răsucise cu totul și se uita la mine.

— *Stai pe loc*, am mormăit. *Așa.*

* * *

Am trecut printr-o perdea de abur și am ajuns la scările rulante înmărmurite, transformate în niște trepte obișnuite, fără curent. În jurul lor strălucea o aură slabă de lumină naturală, un mesager amăgitor din lumea de deasupra noastră. Lumea celor vii, universul

prezent. O lume în care aveam doi părinți. Erau aici, amândoi, la Londra, și respirau aerul ăsta. La o aruncătură de băț.

Hei, salut!

De neimaginat. Și, ce era și mai greu de imaginat, cu nici cinci minute în urmă, i-am dezvăluit totul tatei. Varianta scurtă, oricum: *Sunt ca bunicul Portman. Sunt deosebit*. N-aveau să înțeleagă, dar măcar acum știau cum stătea treaba. În felul ăsta, absența mea nu mai părea un act de trădare. Încă mai auzeam vocea tatei, implorându-mă să mă întorc acasă, și în timp ce abia înaintam spre lumină, a trebuit să-mi înfrâng un impuls neașteptat și rușinos care-mi spunea să dau la o parte brațul Emmei și să fug cât văd cu ochii – să evadez din întunericul ăsta sufocant, să-mi caut părinții și să le cer iertare, să mă culcușesc în patul lor elegant din camera de hotel și să dorm.

Ăsta era cel mai greu lucru de imaginat. N-aș fi putut face asta niciodată: o iubeam pe Emma și îi mărturisisem asta. Și n-aș fi părăsit-o pentru nimic în lume. Și nu fiindcă eram nobil, curajos sau un cavaler. Nici pe departe. Mă temeam că dacă o părăseam aș fi murit de durere.

Și ceilalți, mai erau și ceilalți. Sărmanii noștri prieteni condamnați la moarte. Trebuia să pornim în căutarea lor – dar cum? Nu mai trecuse nici un tren prin stație, în afară de cel care îi răpise de lângă noi și după explozia și împușcăturile care avuseseră loc, eram sigur că nici n-o să mai apară vreunul. Nu aveam decât două opțiuni, amândouă la fel de proaste: să pornim după ei pe jos prin tuneluri, sperând că n-o să mai dăm nas în nas cu vreun suflet-pustiu, sau să urcăm pe scările rulante și să dăm piept cu ce ne aștepta la ieșire – cel

mai probabil o gașcă pregătită să ne linșeze – după care să ne regroupăm și să reevaluăm situația.

Mie unul mi-era clar pe care o preferam. Mă săturasem de întuneric și mai ales de suflete-pustii.

— Haideți să urcăm, am spus împingând-o pe Emma spre scara rulantă blocată. O să găsim noi un adăpost și cât timp vom plănui următoarea mișcare tu îți vei recăpăta puterile.

— Nici vorbă! mi-a răspuns. Nu putem să-i abandonăm pe ceilalți. Nu contează cum mă simt eu.

— Nu-i abandonăm. Dar trebuie să fim realiști. Suntem răniți și vulnerabili și ceilalți sunt la kilometri întregi distanță, probabil că au părăsit tunelul și au ajuns la jumătatea drumului, aproape de destinație. Cum crezi că o să-i găsim în condițiile astea?

— Așa cum te-am găsit și eu pe tine, a spus Addison. Cu nasul meu. Vezi tu, deosebiții au un miros specific pe care numai câinii ca mine îl pot distinge. Iar tu faci parte din categoria celor care miros extrem de urât. Frica accentuează mirosul, cred, plus că n-ai mai făcut baie de mult...

— Atunci să mergem după ei! a spus Emma și m-a tras spre șine cu o explozie neașteptată de energie.

M-am opus, trăgându-mi brațul din strânsoarea ei.

— Nu, nu! Sigur nu mai circulă niciun tren și chiar și un picior în tunelul ăla și...

— Nu-mi pasă că e periculos. Nu-i părăsesc.

— Nu e numai periculos, e și lipsit de sens. Sunt departe, Emma.

Emma s-a eliberat din strânsoarea mea și a luat-o șontâc, șontâc spre șine. S-a dezechilibrat, dar și-a revenit imediat.

— Spune ceva, i-am șoptit lui Addison și acesta s-a pus în fața ei.

— Mă tem că are dreptate. Dacă îi urmărim pe jos, mirosul prietenilor noștri o să dispară înainte să-i găsim. Chiar și talentele mele deosebite au limite.

Emma a aruncat o privire în tunel, apoi spre mine, cu o expresie chinuită pe față. I-am întins mâna.

— Hai să mergem, te rog. Asta nu înseamnă că renunțăm.

— În regulă, mi-a răspuns ea cam fără chef. În regulă.

Dar chiar când ne pregăteam să urcăm scările rulante, cineva ne-a strigat din întuneric, de undeva dinapre șine.

— Sunt aici!

Vocea era slabă, dar accentul rusesc îmi părea cunoscut. Era contorsionistul. Am scrutat cu atenție întunericul până când am reușit să-i disting lângă șine silueta chircită și brațul ridicat. Fusese împușcat în busculadă și îmi închipuisem că strigoii l-au aruncat în tren, împreună cu ceilalți. Dar iată-l întins acolo, făcându-ne semneperate.

— Serghei! a țipat Emma.

— Îl cunoașteți? m-a întrebat Addison bănuitor.

— A fost unul dintre refugiații deosebiți ai lui Miss Wren, am spus, ciulind urechile spre urletul îndepărtat al sirenelor de la suprafață.

Addison s-a apropiat de bărbat, evitând grămezile de cioburi. Emma mi-a dat voie să o apuc din nou de braț și am pornit în urma câinelui. Serghei zăcea pe o parte, acoperit de cioburi și plin de sânge. Glonțul îi atinsese un organ vital. Ochelarii lui cu ramă de sârmă erau crăpați și tot încerca să-i aranjeze ca să mă vadă mai bine.

— Un miracol, un miracol, repeta cu o voce răgușită, subțire ca un ceai strecurat de două ori. Te-am auzit cum vorbeai cu limba monstrului. Un miracol.